

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΝΤΕΤΟΚΟΥΝΜΠΟ

© φωτ. εμπροσθοφύλλου, K. Djansezian / NBA
via Getty Images / Ideal Image

© φωτ. οπισθοφύλλου, Jennifer Potttheiser / NBA
via Getty Images / Ideal Image

JOSÉ MANUEL PUERTAS
Giannis Antetokounmpo
El MVP que surgió de la miseria

Μετάφραση
Νικόλαος Κ. Παπαδάκης

Επιμέλεια
Γιώργος Προεστός

ISBN 978-960-382-074-1

© Ediciones JC, 2021
© προλόγου, Φώτης Κατσικάρης
© επιλόγου, Fran Feroso
© επιλόγου, Βασίλης Σκουντής
© για την ελληνική έκδοση, Εκδόσεις ΚΑΚΤΟΣ, Ιούνιος 2021

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΚΤΟΣ
Πανεπιστημίου 46
106 78 Αθήνα
Τηλ.: +30.210.3840524, +30.210.3844458
Φαξ: +30.210.3303098

www.kaktos.gr
e-mail: info@kaktos.gr

ΚΑΚΤΟΣ PUBLICATIONS
Panepistimiou 46
106 78 Athens - Greece

ΧΟΣΕ ΜΑΝΟΥΕΛ ΠΟΥΕΡΤΑΣ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΝΤΕΤΟΚΟΥΝΜΠΙΟ

Γράφοντας Ιστορία

Σύμβουλος έκδοσης
Γιάννης Σταυρουλάκης

ΚΑΚΤΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος (του Φώτη Κατσικάρη) • 7	
Οι χειρότερες δυνατές συνθήκες • 9	
Η μπλόφα που άλλαξε την ιστορία • 17	
Η παλιά μπάλα του Γιάννη Αντετοκούνμπο, του παίκτη των Lakers • 27	
Εφτά σουβλάκια, ένα σάντουιτς κι ένα μήλο • 37	
«Εσύ είσαι Μαραντόνα» • 47	
Δέκα μέτρα πάρκινγκ στην Γκραν Βία • 57	
Η υφήλιος γνωρίζει το ελληνικό θαύμα • 65	
Ο εχθρός της Χρυσής Αυγής • 77	
Η κατασκευή ενός επαγγελματία • 91	
Η πονηριά των Bucks και μια σημαία στην ανακοίνωση • 115	
Καλώς ήρθες στην καλαθοσφαίριση των εθνικών ομάδων, Γιάννη • 133	
Ο καινούργιος αναλαμβάνει τη διάσωση μιας ομάδας σε δυσκολίες • 149	
Η έκρηξη του Greek Freak • 171	
«Μη με λέτε MVP μέχρι τα το ξανακερδίσω» • 195	
Ο εργατικός ηγέτης • 211	
Ο African Freak • 223	
Από τα δάκρυα του αρχηγού στην αγωνία μιας αίθουσας • 231	
Μάρκα, μοντέλο και κληρονομιά • 259	
Ο μεγεθυντικός φακός πάνω στον μονόκερο • 277	
Ένα αγκάθι με το δαχτυλίδι • 293	
Το μεγαλύτερο συμβόλαιο της ιστορίας • 307	
Επίλογος (του Φραν Φερμόσο) • 313	
Επίλογος (του Βασίλη Σκουντή) • 317	

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

«Μια ζωή βγαλμένη από τις σελίδες μυθιστορήματος», έτσι θα μπορούσε να περιγράψει κάποιος την ιστορία του Γιάννη Αντετοκούνμπο. Μια ζωή γεμάτη από έντονα συναισθήματα και εκπληκτικά γεγονότα. Ωστόσο, το πιο εκπληκτικό είναι ο ίδιος ο χαρακτήρας του Γιάννη. Για όλους εμάς που είχαμε την τύχη να αποτελέσουμε μέρος της ζωής του, είναι αυτονόητο να τον χαρακτηρίσουμε μοναδικό. Εξαιτίας αυτού του εξαιρετικά ισορροπημένου μείγματος των στοιχείων που αποτελούν τον χαρακτήρα του, όσο κι αν κάποιες φορές φαίνονται αντικρουόμενα. Ξεχωρίζει σ' αυτόν η δύναμη ενός γεννημένου πολεμιστή, που παλεύει κάθε λεπτό, αλλά και η ηρεμία και η πραότητα ενός ατόμου που ξέρει να μετρά τα λόγια του και να μεταδίδει το μήνυμά του, ακόμα και απέναντι στην αδικία, το μπούλινγκ και τον ρατσισμό.

Εντυπωσιάζει ο τρόπος που έμαθε να απολαμβάνει τα φώτα της δημοσιότητας, τον θαυμασμό και την προσοχή, έχοντας περάσει το μεγαλύτερο μέρος της εφηβείας του προσπαθώντας να είναι αδράτος και να αποφεύγει τις συγκρούσεις. Συγκινεί η λάμψη στα μάτια του και η περηφάνια του όταν μιλά για την οικογένειά του, αλλά και το γεγονός ότι, συγχρόνως, καταφέρνει να την κρατά μακριά από την προσωπικότητα του σταρ, ακολουθώντας μια διακριτική ζωή.

Εκπλήσσει η ικανότητά του να ξεπερνά δυσκολίες και να αντιμετωπίζει προκλήσεις, όμως χωρίς να ξεχνά τίποτα, λες κι ό,τι έχει

ζήσει τον βοήθησε να δουλέψει πιο σκληρά και να προσπαθήσει ακόμα περισσότερο. Συγκλονίζει η συμπεριφορά του ως πειθαρχημένου μαθητή, βάζοντας πάντα τα δυνατά του, και πάντα με την ίδια διάθεση και ένταση. Ακόμα και στην κορυφή του αθλήματός του, στην πιο γλυκιά στιγμή της καριέρας του, ακόμα και αυτή τη στιγμή, εκείνος δεν θεωρεί τίποτα δεδομένο.

Ταπεινός, εργατικός, εντυπωσιακός, διακριτικός, ευγενικός, αγωνιστής, περήφανος, άνθρωπος της οικογένειας, άνθρωπος των αξιών. Αυτός είναι ο Γιάννης Αντετοκούνμπο, ο ορισμός του σούπερ-σταρ.

*Φώτης Κατσικάρης,
Προπονητής μπάσκετ και πρώην ομοσπονδιακός
τεχνικός της Εθνικής Ελλάδας*

ΟΙ ΧΕΙΡΟΤΕΡΕΣ ΔΥΝΑΤΕΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ

Την 25η Ιουνίου του 2019, το εντυπωσιακό Barker Hangar της Σάντα Μόνικα στην Καλιφόρνια φιλοξενεί την τελετή των βραβείων της σεζόν του NBA. Για το τέλος μένει το κορυφαίο βραβείο, το οποίο τιμά τον MVP, τον παίκτη με την καλύτερη απόδοση στο κορυφαίο πρωτάθλημα του πλανήτη. Με απλά λόγια, στέφεται ο καλύτερος παίκτης του πλανήτη. Ο εκλεκτός είναι ο Γιάννης Αντετοκούνμπο, που ξεπέρασε τον Τζέιμς Χάρντεν και τον Πολ Τζορτζ. Έρχεται να επισφραγίσει μια μεγαλειώδη πορεία, με μέσο όρο 27,7 πόντους, 12,5 ριμπάουντ και 5,9 ασίστ ανά παιχνίδι, οδηγώντας τους Milwaukee Bucks. Γίνεται έτσι ο πρώτος παίκτης της ομάδας του Γουισκόνσιν που κερδίζει τον τίτλο του MVP από τότε που το κατάφερε ο Λιούις Άλσιντορ –κατόπιν Καρίμ Αμπντούλ-Τζαμπάρ– σε τρεις περιστάσεις στις αρχές της δεκαετίας του '70. Επίσης, στα είκοσι τέσσερα χρόνια του, είναι ο τρίτος νεότερος παίκτης στην ιστορία που το πέτυχε, ενώ προηγούνται μόνο ο Ντέρικ Ρόουζ, νικητής το 2011 στα είκοσι ένα του, και ο ΛεΜπρόν Τζέιμς, νικητής το 2009, όντας μόνο κατά μερικές εβδομάδες νεότερος από τον Έλληνα σταρ.

Δεν αποτελεί καμία έκπληξη το γεγονός ότι ο Άνταμ Σίλβερ, κομισάριος του NBA από το 2014, ανακοινώνει νικητή τον Αντετοκούνμπο. Ωστόσο, όταν ο Έλληνας ανεβαίνει στη σκηνή, τα συναισθήματα τον κατακλύζουν. «Είμαι αγχωμένος», είναι οι πρώτες, κομπιασμένες λέξεις του. Τα δάκρυα θα τον συνοδεύουν τα επόμενα τεσσεράμισι

λεπτά, όσο χρόνο διαρκεί η ομιλία του, ενώ το γιγάντιο χέρι θα χρειαστεί να σκουπίσει το πρόσωπό του αρκετές φορές. Λυγίζει, όμως δεν ξεχνά να ευχαριστήσει πρώτα τον Θεό, αλλά και συναδέλφους, ατζέντηδες και προπονητές. Η φωνή του σπάει στην υπενθύμιση της εμπιστοσύνης που έδειξαν οι Milwaukee Bucks –για να ηγηθεί σε μια ομάδα που βρισκόταν σε πτώση– σε έναν νεαρό δεκαοχτώ χρονών που ήταν στην Ελλάδα. Όμως όλα αποκτούν μια πολύ πιο συναισθηματική χροιά όταν αναφέρεται στην οικογένειά του, ξεκινώντας από τον πατέρα του, τον Τσαρλς, που πέθανε αιφνίδια τον Σεπτέμβριο του 2017 από καρδιακή προσβολή. «Πριν από δύο χρόνια μού σφηνώθηκε στο μυαλό να γίνω ο καλύτερος του πρωταθλήματος, να κάνω τα πάντα ώστε να κερδίσει η ομάδα μου. Όλα όσα έκανα στο γήπεδο έγιναν με τη σκέψη μου σ’ εκείνον. Με εμπύχωσε και με ώθησε να παίζω πιο δυνατά, ξεπερνώντας τον πόνο, και να είμαι έτοιμος να παίζω ακόμη κι αν δεν ήμουν προετοιμασμένος», δηλώνει. Επόμενο βήμα, είναι η σειρά των αδελφών του: «Σας αγαπώ, αγόρια. Είστε το υπόδειγμά μου και σας ευχαριστώ για ό,τι κάνετε για μένα», υπογραμμίζει. Τελευταία, σειρά έχει η Βερόνικα, η «φανταστική» μητέρα του. «Είναι η αληθινή μου ηρωίδα. Υπήρξε πάντα αφοσιωμένη σ’ εμάς, είδε το μέλλον μας. Πίστεψε σ’ εμάς και πάντα ήταν εκεί», θυμάται. Στην κορυφή του κόσμου, ο Γιάννης λυγίζει στη θύμηση από τα όχι και λίγα βάσανα που χρειάστηκε να περάσουν ο ίδιος και η οικογένειά του για πολλά χρόνια. Σχεδόν για μια ολόκληρη ζωή. Το δικό του είναι ένα παραμύθι που μοιάζει απίθανο, που δεν θα το πιστεύαμε αν δεν το βλέπαμε με τα ίδια μας τα μάτια. Μια ευκαιρία για ένα φινάλε απίστευτο. Μια ιστορία που αξίζει να τη διηγηθεί κανείς ως ένα κίνητρο για τους νεότερους.

Λάγος, Νιγηρία, 1991. Ο Τσαρλς και η Βερόνικα ήταν δύο νέοι που, όπως και τόσα άλλα ζευγάρια, προσπαθούσαν να επιβιώσουν όσο καλύτερα μπορούσαν. Κι οι δύο ήταν γύρω στα τριάντα με ελάχιστες ευκαιρίες για δουλειά. Όμως ούτε κι η οικογενειακή κατάσταση ήταν απλή. Σ’ εκείνον, μέλος της φυλής Γιορούμπα, ένας τραυματισμός στο γόνατο ματαίωσε τα όνειρά του να γίνει επαγγελματίας ποδοσφαιριστής, ενώ στην εφηβεία του είχε περάσει από το χάντμπολ και το βόλεϊ. Εκείνη, παλιά αθλήτρια του άλματος εις ύψος, είναι Ίγκμπο. Και οι δύο προέρχονται από πολυπληθείς οικογένειες και η διαφο-

ρετική τους εθνοτική καταγωγή προκαλεί κάποια δυσaráσκεια για τη σχέση τους, ακόμα κι όταν γεννιέται ο πρωτότοκος γιος τους, ο Φράνσις. Γι' αυτό, και με δεδομένη την έλλειψη εργασίας, πήραν την ίδια απόφαση που και τόσοι άλλοι είχαν πάρει πριν κι άλλοι τόσοι θα πάρουν μετά: να μεταναστεύσουν στην Ευρώπη, όπου πολλοί νέοι Αφρικανοί ονειρεύονται να αποκτήσουν μια καλύτερη ζωή. Το χειρότερο ήταν, αναμφίβολα, ότι ο μικρός Φράνσις, μόλις λίγο μετά τα δύο, έπρεπε να μείνει πίσω, να τον φροντίζουν οι παππούδες του.

Και έτσι ξεκινά μια ιστορία αβεβαιότητας για το ζεύγος Αντετοκούνμπο, που το επώνυμό τους στη γλώσσα γιορούμπα σημαίνει «το στέμμα που έρχεται από τις μακρινές θάλασσες». Φτάνοντας στην Ευρώπη, όλα αποδείχτηκαν πολύ πιο δύσκολα απ' όσο τους είχαν υποσχεθεί κάποιοι. Η πτώση του Τείχους του Βερολίνου είχε ως αποτέλεσμα να περνούν από την Ελλάδα και πολίτες από πολλές άλλες χώρες σε αναζήτηση ευκαιριών. Αλβανοί, Βούλγαροι, Γεωργιανοί, Ρουμάνοι, Ρώσοι, Ουκρανοί έφτασαν σε μεγάλους πληθυσμούς, ενώ Κούρδοι, Αφγανοί και άλλοι Ασιάτες μετανάστες την επέλεξαν σαν χώρα-πέρασμα για να φτάσουν σε διάφορους προορισμούς στη Γηραιά Ήπειρο. Ειδικά για τη Νιγηρία, η Ελλάδα ήταν σχετικά προσβάσιμη στους κατοίκους της. Η συμμετοχή βουλγαρικών εταιρειών στην κατασκευή πετρελαιοπηγών στην πιο πυκνοκατοικημένη χώρα της Μαύρης Ηπείρου είχε εγκαταστήσει εμπορικές και ταξιδιωτικές οδούς μεταξύ των δύο περιοχών. Φτάνοντας στη Βουλγαρία, δεν ήταν δύσκολο από εκεί να περάσεις στην Ελλάδα και λογικά και στην Αθήνα.

Αλλά το λίκνο της δημοκρατίας δεν ήταν και το πιο φιλόξενο μέρος για μια οικογένεια που, χωρίς χαρτιά και, φυσικά, χωρίς δουλειά, προσπάθησε να εγκατασταθεί εκεί και να ξεκινήσει σχεδόν από το μηδέν. Η πρώτη γειτονιά που έμειναν οι Αντετοκούνμπο ήταν η Κυψέλη, όπου θα έβρισκαν βοήθεια από εκείνη που θα κατέληγε να είναι η «κυρία Βικτόρια», μια συμπατριώτισσά τους που ήδη ζούσε στην ελληνική πρωτεύουσα κάποιο διάστημα. Ενώ έμεναν εκεί, γεννήθηκε ο δεύτερος γιος τους, ο Αθανάσιος (Θανάσης), στις 18 Ιουλίου 1992, αλλά η απουσία ευκαιριών ήταν αποκαρδιωτική, κι έτσι πήγαν στη Γερμανία αναζητώντας καλύτερες επιλογές, όμως ούτε κι εκεί τις βρήκαν. Επιστρέφοντας στην Αθήνα, εγκαταστάθηκαν σε ένα ταπεινότατο ισόγειο στους Αμπελόκηπους, συνοικία στο κέντρο της

Αθήνας και έδρα του Παναθηναϊκού από χρόνια. Σε λίγο καιρό, στις 6 Δεκεμβρίου 1994, η Βερόνικα φέρνει στο φως το τρίτο της βλαστάρι, τον Γιάννη. Και στους Αμπελόκηπους η οικογένεια βρήκε συμπαράσταση, μεταξύ άλλων Αφρικανών, από έναν Νιγηριανό μετανάστη της φυλής Ίγκμπο, τον Οκορόνκου Γουίλιαμς, τον οποίο όλος ο κόσμος αποκαλούσε τότε με αγάπη, και συνεχίζει να το κάνει και σήμερα, «Τσίκε», που στη γλώσσα ίγκμπο σημαίνει «η δύναμη του Θεού». Και χωρίς καμιά πολυτέλεια, αλλά όχι χωρίς προβλήματα, κατάφεραν να αποκτήσουν μια κάποια σταθερότητα. Ο Τσαρλς έκανε τα πάντα, αναλαμβάνοντας κυρίως μαστορέματα, και η Βερόνικα, η κινητήριος δύναμη της οικογένειας, δούλευε περιστασιακά προσέχοντας παιδιά. Άλλη συνηθισμένη δραστηριότητα ήταν οι πλανόδιες πωλήσεις. Επίσης, εποχιακά, όλοι δούλευαν στη συγκομιδή πορτοκαλιών σε αγροκτήματα κοντά στην Αθήνα. Δουλειές που δεν ήταν ιδιαίτερα ευχάριστες ούτε και σταθερές. Με αυτό τον τρόπο, πάνω-κάτω, σιγά-σιγά χάραξαν έναν δρόμο στην καινούργια τους πατρίδα. Βέβαια, δεν ήταν αυτός που ήλπιζαν όταν έφυγαν από τη Νιγηρία.

Η κατάσταση ήταν πραγματικός αγώνας επιβίωσης. Και, φυσικά, ενισχύθηκαν κάποιοι δεσμοί, κυρίως με αυτούς που είχαν κοινή καταγωγή και ίσως και πεπρωμένο. «Ήμασταν σαν μια οικογένεια, περνούσαμε πολύ χρόνο μαζί και ήμασταν εκεί οι μεν για τους δε για ό,τι χρειαζόμασταν, αλλά ήταν η περίοδος που τίποτα δεν ήταν εύκολο για κανέναν και απλώς βοηθούσαμε ο ένας τον άλλον όπως κάνουν όλοι οι καλοί άνθρωποι, όπως θα είχε κάνει ο καθένας σε ανάλογη περίπτωση», θυμάται ο «Τσίκε» Γουίλιαμς, γείτονας στην πολυκατοικία για πολύ καιρό, ο οποίος, μάλιστα, θυμάται πώς, για κάποιους μήνες, χρειάστηκε να συγκατοικήσει με τους Αντετοκούνμπο. Από τότε χοροπηδούσε ο μικρός Γιάννης. «Ήταν πολύ δεμένος με τη μητέρα του, δεν είχε και πολλούς φίλους κι εκείνη ήταν ο μεγάλος σύμμαχός του», θυμάται. Από πολύ νωρίς, η σχέση του Γιάννη με τη μελλοντική του «ηρωίδα» ήταν αδιάρρηκτη. Στο σπίτι ή στον δρόμο.

Ο «Τσίκε» Γουίλιαμς στη διάσωση

Έχει ήδη αναφερθεί ότι μια από τις πιο συνηθισμένες δουλειές των Αντετοκούνμπο ήταν να πουλάνε πράγματα στον δρόμο. Και, χωρίς μεγάλη καθυστέρηση, ο Θανάσης κι ο Γιάννης ενώθηκαν για να βάλουν ένα χεράκι στα έσοδα της ομάδας. Πορτοφόλια, DVD, ρολόγια, τσάντες, καπέλα, γυαλιά ηλίου και άλλα μπιχλιμπίδια, όπως κομπολόγια, ήταν μερικά από τα προς πώληση αντικείμενα σε διάφορα στρατηγικά σημεία. Το πιο συνηθισμένο ήταν κάτω από τον Πύργο Αθηνών, το πιο ψηλό κτίριο στην Αθήνα, γεμάτο γραφεία και πολύ κοντά στον σταθμό του μετρό των Αμπελοκήπων. Βέβαια, σύχναζαν και σε άλλα σημεία απ' όπου περνούσαν συνήθως τουρίστες, σε μια μητρόπολη που βρίθει από γωνιές ιδανικές για κάτι τέτοιο. Όμως και εκτός Αθηνών, σε πόλεις όπως η Θήβα ή το Αίγιο, όποτε ήταν εφικτό. Λένε, και το υπερηφανεύεται και ο ίδιος, ότι ο μικρός Γιάννης ήταν πιο επιδέξιος και επίμονος στην προσπάθεια να πείσει τον αγοραστή, και μάλιστα περισσότερο από τον Θανάση. Ίσως αυτός είναι ο λόγος που του άρεσε τόσο πολύ να πηγαίνει με τους γονείς του για να τους βοηθήσει να κερδίσουν μερικά ευρώ. Και κάθε κερδισμένο ευρώ, προφανώς, ήταν πηγή μεγάλης περηφάνιας.

Η δουλειά από πολύ μικρή ηλικία σε βάση σχεδόν κανονική δεν είναι τα ιδανικά παιδικά χρόνια, σύμφωνα με τους παιδαγωγούς. Εκτός αυτού, η ανατροφή των Αντετοκούνμπο χαρακτηριζόταν και από μια πολιτισμική μείξη. Η εκπαίδευση στο σχολείο ήταν ελληνική, όπως και τα ρούχα και τα φαγητά, αλλά στο σπίτι ήταν Νιγηριανοί. Άκουγαν μουσική από τον τόπο καταγωγής τους και η Βερόνικα τους μιλούσε ίγκμπο, μία από τις κυρίαρχες ανάμεσα στις διακόσιες πενήντα νιγηριανές διαλέκτους, αν και ποτέ δεν κατάφεραν να τη μάθουν ικανοποιητικά. Και καθημερινά η πειθαρχία ήταν αυστηρή. «Ήταν ζήτημα σεβασμού στους μεγαλύτερους και ηθικών αρχών», εξηγούσε ο ίδιος ο Γιάννης στο *Undeclared* το 2019. Ήταν όμως και ζήτημα θυσίας. Να βλέπεις τον πατέρα σου να αρνιέται ένα πιάτο από το δυσεύρετο φαγητό της μέρας για να το φάνε οι υπόλοιποι. «Όχι, όχι, πρώτα τα παιδιά». Παρόλο που, φυσιολογικά, αν υπήρχε φαγητό για έναν, θα υπήρχε και για τους υπόλοιπους. Από τον πατέρα τους

έμαθαν, επίσης, πώς να ξεφεύγουν από τον ρατσισμό που βίωναν στις καθημερινές τους δραστηριότητες, στο σχολείο όπου ήταν οι μοναδικοί έγχρωμοι ανάμεσα σε τόσους λευκούς, ή όταν πήγαιναν να βοηθήσουν τους γονείς τους στη δουλειά. «Εγώ δεν είχα αντιληφθεί από παιδί τι σήμαινε να έχει το δέρμα μου διαφορετικό χρώμα και έκανα καλούς φίλους. Και μερικοί συνεχίζουν να είναι. Δεν ένιωσα ποτέ τον ρατσισμό άμεσα. Ο πατέρας μου πάντα μας βοηθούσε να ξεφεύγουμε από αυτόν. Ποτέ δεν άφησε τον πόνο να μεγαλώσει στην καρδιά μας, πάντα προσπαθούσε να του δίνει μικρότερη σημασία», λέει ο Γιάννης στο ντοκιμαντέρ *Raices y Alas* του ισπανικού Movistar.

Και πράγματι οι Αντετοκούνμπο κατά κάποιο τρόπο ήταν ευτυχισμένοι, παρόλο που δεν είχαν τίποτα περισσότερο από χρέη και η κατάστασή τους ήταν σταθερά επισφαλής. Το ψυγείο συνήθως άδειο. Και ο φόβος της απέλασης αναπόφευκτος. Μέχρι που κάποια φορά τούς συνέλαβε η ελληνική αστυνομία για τις πωλήσεις τους στον δρόμο, αλλά τελικά τους άφησε ελεύθερους. Κάποιοι θυμούνται τη Βερόνικα γονατιστή στην είσοδο ενός ελληνικού δικαστηρίου να παρακαλά για έλεος. Χρόνια αργότερα, ο Γιάννης διηγείται στο *Sports Illustrated*: «Κάθε φορά που μας συλλαμβάνανε, η μητέρα μου έλεγε ότι είχε ξεχάσει τα χαρτιά στο σπίτι. Αν το ήθελαν οι αστυνομικοί, θα την έστελναν πίσω. Αλλά της είπαν να πάει σπίτι. Ο Θεός μάς βοήθησε». Η ρύθμιση του καθεστώτος παραμονής τους στη χώρα ήταν ο διακαής πόθος τους. Να αποκτήσουν διαβατήριο ένα όνειρο σχεδόν απίθανο. Έζησαν άλλωστε και μια έξωση, λες και ήταν το μόνο που τους έλειπε. Ή η πλημμύρα στο διαμέρισμα στους Αμπελόκηπους, όπου έπαιξε καταλυτικό ρόλο ο «Τσίκε» Γουίλιαμς, αν και η συμβολή του ήταν ακόμη πιο σημαντική. «Μου εξήγησαν τις ανάγκες τους τη δεδομένη στιγμή κι εγώ τους βοήθησα με κάποιες, αλλά αργότερα έπρεπε να φύγω, κι όταν επέστρεψα, είχαν ήδη μετακομίσει σε άλλη περιοχή. Μου είπαν ότι τα χρήματα που τους έδωσα τα χρησιμοποίησαν γι' αυτό τον σκοπό και μου φάνηκε εντάξει, αυτό είναι όλο», εξηγεί, χωρίς να διεκδικεί δάφνες. Ωστόσο, διάφορες πηγές επιβεβαιώνουν ότι η βοήθειά του η οικονομική, είτε άμεση είτε στον διακανονισμό με την εταιρεία ύδρευσης της πρωτεύουσας, αποδείχτηκε κρίσιμη ώστε να καταφέρουν οι συμπατριώτες του να

μετακομίσουν σε ένα διαμέρισμα και μάλιστα πιο άνετο σε μια άλλη συνοικία της πρωτεύουσας, προς τα δυτικά: τα Σεπόλια.

Εκείνη η αλλαγή, που ήρθε το 2003, αποδείχτηκε σημαντική, λόγω της μετακίνησης σε ένα περιβάλλον εντελώς νέο, αφήνοντας πίσω την έστω και περιορισμένη ζώνη άνεσης που είχαν καταφέρει να βρουν στην Αθήνα. Και σίγουρα άξιζε τον κόπο, αφού το νέο διαμέρισμα πρόσφερε περισσότερες ανέσεις από όλα τα προηγούμενα. Άλλωστε, η οικογένεια συνέχισε να μεγαλώνει, με την έλευση δύο ακόμα παιδιών, του Κώστα (στις 20 Νοεμβρίου 1997) και του Αλέξανδρου (στις 26 Αυγούστου 2001). Παρεμπιπτόντως, μια λεπτομέρεια που δεν πρέπει να αγνοηθεί και υπογραμμίζει την πολυπολιτισμικότητα μέσα στην οποία προσπάθησαν να αναθρέψουν τα παιδιά τους η Βερόνικα και ο Τσαρλς αντανακλάται στα ονόματά τους. Έτσι, και τα τέσσερα παιδιά που γεννήθηκαν στην Ευρώπη έχουν ονόματα και ελληνικά και νιγηριανά: Αθανάσιος Ροτίμι, Γιάννης Σίνα-Ούγκο, Κώστας Εντουμπουίσι και Αλέξανδρος Εμέκα. Και στην περίπτωση του δεύτερου, μάλιστα, αντανακλάται και η διαφορετική καταγωγή των δύο γονιών. «Σίνα» είναι μια λέξη γιορούμπα που σημαίνει «ανοιχτές πύλες», ενώ «Ούγκο» –υποκοριστικό του Ουγκοτσούκου– προέρχεται από τα ίγκμπο και σημαίνει «ο αετός του Θεού».

Σε κάθε περίπτωση, παρόλο που μέρα με τη μέρα κερδήθηκε κάποιος χώρος, οι δυσκολίες δεν λιγόστεψαν. Θα γνώριζαν πολλές αλλαγές ακόμα στην εγκατάστασή τους, χωρίς ωστόσο να μετακινηθούν από τα Σεπόλια για πολλά χρόνια, όμως παρέμεναν μακριά και από τη χίμαιρα της νομιμοποίησης και από μια στοιχειώδη οικονομική σταθερότητα. Το να κερδίζεις τα προς το ζην συνέχιζε να παραμένει ένα ζήτημα που απαιτούσε τη διαρκή μετακίνηση. Με τη Βερόνικα να σηκώνει πάντα το μεγαλύτερο βάρος και τους μικρούς να την ακολουθούν από τον Πύργο Αθηνών μέχρι τις περιοχές στα προάστια, όταν χρειαζόταν. Και πάντα σε ετοιμότητα να το βάλουν στα πόδια στην εμφάνιση της αστυνομίας, όπως συνέβη σε αρκετές περιπτώσεις. Έπειτα από πολλές μετακομίσεις, το τελευταίο σπίτι των Αντετοκούνμπο στα Σεπόλια ήταν ένα ταπεινότατο διαμέρισμα με δύο μικρά υπνοδωμάτια. Στο ένα από αυτά, σε μια διπλή κουκέτα, θα κοιμόντουσαν για χρόνια τα τέσσερα αδελφια, που δεν διακρίνονταν ως μικρόσωμοι.

Βέβαια, μέσα σε όλες αυτές τις ταλαιπωρίες, υπήρχε ελεύθερος χρόνος για διασκέδαση. Έτσι ο Γιάννης διαποτίστηκε από το πάθος του πατέρα του για τη μεγάλη του αγάπη: το ποδόσφαιρο. Μάλιστα, έκανε όνειρα κάποια μέρα να παίξει στα μεγαλύτερα ευρωπαϊκά γήπεδα. Παρόλο που μεγάλωσε σε μια περιοχή των πρασίνων, το νεαρό αγόρι έγινε γρήγορα οπαδός του αιώνιου αντιπάλου, του Ολυμπιακού. Ο βασικός λόγος ήταν ο Βραζιλιάνος παίκτης Τζιοβάνι Σίλβα, ο «Μάγος» του Πειραιά –όπου είχε πάρει μεταγραφή από την Μπαρτσελόνα–, που έπαιξε στον Ολυμπιακό από το 1999 μέχρι το 2005 και απόλυτο είδωλο στα χρόνια της εφηβείας του Γιάννη, μαζί με τον Γάλλο Τιερί Ανρί, σπουδαίο δεξιότεχνη, από τους καλύτερους παίκτες όλων των εποχών και αρχηγό της αγγλικής Άρσενал για σχεδόν μια δεκαετία. Δεν γινόταν συστηματικά –για προφανείς λόγους–, αλλά, όποτε είχαν την ευκαιρία, ο Τσαρλς και ο Γιάννης πήγαιναν στο γήπεδο Καραϊσκάκη για να εμψυχώσουν την ομάδα τους. Εκεί κοντά βρισκόταν και το Στάδιο Ειρήνης και Φιλίας, μπάσκεττική έδρα των ερυθρόλευκων, αλλά γι' αυτό το άθλημα οι Αντετοκούνμπο δεν είχαν το παραμικρό ενδιαφέρον στα πρώτα χρόνια της εφηβείας τους.